

slag om, at amortisation til overkurs ikke mere kan finde sted.

Stk. 2 svarer til de gældende bestemmelser i kreditforeningslovens § 24, stk. 4, hypotekforeningslovens § 20, stk. 5, og tilsvarende bestemmelser i reallånefondenes vedtægter.

Kravet i kreditforeningslovens § 20, stk. 1, og i hypotekforeningslovens § 20, stk. 4, om at lån kun må ydes efter foranstående lån af offentlige midler m. v., kan ofte virke urimeligt for låntagere, der kan blive tvunget til at indfri ældre private lån, som er ydet på fordelagtige vilkår. Bestemmelsen er derfor foreslået ophævet, idet det forudsættes, at institutterne efter et konkret skøn afgør, om vilkårene for foranstående lån er af en sådan karakter, at det er forsvarligt at respektere dem. Der henvises i denne forbindelse tillige til forslaget § 11, hvorefter der ved låneudmålingen skal tages hensyn til vilkårene for foranstående lån.

Til §§ 18-22.

Medens reallånefondene siden deres oprettelse selv har kunnet bestemme rentesatserne på lån og obligationer, gælder endnu visse begrænsninger for kredit- og hypotekforeningerne. Kreditforeningerne skal således have boligministeriet tilladelse til at udstede obligationer med højere rentefod end 5 pct., og boligministeriet kan forlange udstedelsen af sådanne obligationer standset. Hypotekforeningerne har siden 1964 selv kunnet fastsætte obligationernes rentesats, men boligministeriet kan forlange udstedelsen af højrentede obligationer standset. Selv om hypotekforeningerne og reallånefondene hidtil ikke har benyttet sig af deres friere stilling til at udstede obligationer med højere rentesatser end godkendt for kreditforeningerne (for tiden 7 pct.), foreslås de nævnte begrænsninger for kredit- og hypotekforeningerne ophævet.

Det foreslås endvidere, at de gældende begrænsninger i kredit- og hypotekforeningernes adgang til selv at bestemme, om lånene skal kunne gøres inkonvertible (§ 24, stk. 2 i kreditforeningsloven og hypotekforeningsloven), bortfalder.

Til § 18.

Bestemmelsen svarer til de gældende regler i kreditforeningslovens § 30, stk. 1, hypotekforeningslovens § 4, stk. 2, samt boliglovens § 5, stk. 1.

Til § 19.

Bestemmelsen svarer til § 3 i kreditforeningsloven og hypotekforeningsloven og til § 5, stk. 2, i lov om boligbyggeri.

Til § 20.

Kravet om, at der skal være balance mellem pantebreve og obligationer svarer til principperne i den gældende lovgivning for realkreditinstitutterne. Bestemmelsens sidste led, hvorefter der kan ske fravigelse af balanceforholdet i forbindelse med godkendelse efter forslaget § 17, stk. 1, tager eksempelvis sigte på muligheden for ydelse af kontantlån og lån med periodisk rentetilpasning. Adgangen til at fravige balanceforholdet er ikke ny for så vidt angår ydelse af kontantlån. Derimod må som noget nyt fremhæves, at det ved lån med periodisk rentetilpasning kan vise sig nødvendigt i begrænset omfang at åbne adgang for tilvejebringelse af udlånsmidler ved samlede obligationsemissioner. Låneformen forudsætter nemlig, at der ved lånenes periodiske ombytning er sikkerhed for, at der kan skaffes erstatningslån, og det kan efter omstændighederne vise sig nødvendigt, at det pågældende institut påtager sig denne opgave.

Til § 21.

Der er ikke med bestemmelsen tilsigtet at foreslå begrænsninger i realkreditinstitutternes adgang til selv at bestemme, om obligationerne skal afvikles ved udtrækning eller ved opkøb. Forslaget svarer således i princippet til § 24, stk. 4, i kreditforeningsloven og hypotekforeningsloven.

Til § 22.

Bestemmelsen svarer til § 24, stk. 3, sidste punktum, i kreditforeningsloven og hypotekforeningsloven.

Til § 23.

De gældende krav om reservefonds og anden sikkerhedsstilling for realkreditinstitutternes forpligtelser er væsensforskellige for på den ene side kredit- og hypotekforeningerne og på den anden side reallånefondene.

I kredit- og hypotekforeningerne, som bygger på medlemmernes solidariske hæftelse, sker tilvejebringelsen af reservefonds alene gennem opkrævning og indskud af halvårslige bidrag samt af renteindtægter af de opsamlede midler — alt sammen efter fradrag af foreningernes administrationsomkostninger. Som følge heraf sker reservefondsdannelsen meget langsomt, og de af lovgivningen forudsatte mindstereserver opnås i lange serier først efter et meget langt åremål. I perioder med stærkt voksende lånetilgang vil de samlede reserver endvidere vise en relativt faldende tendens, idet den nye lånemasses bidrag til reserverne er yderst beskedent og påvirker for-